

Mezi pasáčky a u babičky v nůši

A chudák Mikeš šel dál do světa. Obešel vesnici Struhařov a plahočil se přes pole a přes meze, protože se bál jít po cestě, aby nepotkal četníky. Ale chůze přes vysoké meze, zoraná pole a brambořiště ho brzy unavila a také mu byla zima. Proto se zastavil u jednoho šípkového keře, aby si trochu odpočinul, a také proto, aby si vyndal z ranečku svůj teplý kabátek. Potom si jej přehodil přes ramena a šel dál a chudák ani nevěděl, kam ho jeho slabé nožičky nesou. Bylo mu smutno. A tu pojednou, když se vyškřábal na jednu vysokou mez, uviděl, že přišel na veliké pastviště, kde se páslo plno krav, a že hned u té meze měli pasáckové rozdělaný ohníček. Ale u ohníčku seděl jen jeden pasáček a silnou holí vyhrabával z ohně pečené brambory. Ostatní byli v lese na dříví.

Mikeš se velmi polekal a chtěl honem zase slézt z té meze dolů. Ale pasáček už jej spatřil a díval se na něho s vykulenýma očima. Potom vstal a pomalu šel k Mikešovi. Jistě myslel, že se mu to jenom zdá, protože si stále přejížděl umouněnýma rukama obličej, aby se probudil. Byl kluk umouněná k smíchu. A Mikeš stál a čekal, co se bude dít. Pasáček došel až k němu a s velkým údivem si prohlížel tu podivnou postavičku. A tu konečně si dodal kuráže a zeptal se Mikeše po klukovském způsobu: „Čí jsi?“

„Já jsem Mikeš Ševců z Hrusic,“ odpověděl Mikeš.

Nyní vám, milé děti, ten kluk kulil oči ještě víc. Ptal se kocourka jen tak, protože nevěděl údivem, co jiného dělat, ale odpověď od kocourka jistě nečekal. Ještě chvíli si Mikeše prohlížel a potom se rychle obrátil k lesu, přiložil dlaně k ústům a volal do lesa: „Klucí, pojd'te sem honem! Pojd'te se na něco podívat! Honém, než to uteče!“

Potom se zase vrátil k Mikešovi a ptal se ho, kam jde.

„Já jdu do světa,“ odpověděl Mikeš. „Já jsem támhle z Hrusic